

subsidære Forslag, som sagt, synes at maatte tilfredsstille alle rimelige Forordninger, men ogsaa fordi det, saa vidt jeg formaar at se, ikke vil være godt muligt, at det i alt Fald ikke vil være meget rimeligt, at man fra andre Sider skulde ville slutte sig til § 1, saaledes som den nu foreligger fra 2den Behandling efter Flertallets da vedtagne Endringsforslag. Jeg har vanskeligt ved at tro, at man paa andre Steder vilde kunne finde det rigtigt at slaa fast her i Loven, at det skal være Sogneraad og Byraad, der skulle have, saa at sige, den afgørende Bestemmelse om, hvem der skal være Strandfoged. Med disse Ord skal jeg altsaa anbefale det ærede Ting saabel de af hele Udvalget under Nr. 3 og 4 stillede Forslag, som de af Udvalgets Mindretal under Nr. 1 og det subsidiært under Nr. 2 stillede Forslag. — Endnu vil jeg gøre en Bemærkning. Jeg nævnte ved 2den Behandling, at der til Udvalget var indkommen et Andragende fra nogle Strandfogder paa Væssø, der gik ud paa, at der i nogle Bestemmelser i Lovforslagets § 18, som tillægger Strandfogden foruden den Bjærgelod, der maatte tilkomme ham som Deltager i Bjærgningen, en Lod til ved de Bjærgninger, der ske under Politiets Ledelse, maatte gøres den Forandring, at der ogsaa blev tillagt ham denne dobbelte Lod ved Bjærgninger, der ikke ske under Politiets Ledelse. Et æret Medlem her i Tinget, som sidder i min Nærhed, har meddelt mig, at der til ham er indkommen en lignende Henvendelse andestfjeds fra. Mig forekommer det imidlertid — og i den Henseende tror jeg, at hele Udvalget har været enige med mig — at disse Andragender bero paa en Misforstaaelse. Man vil af Lovforslagets § 8 kunne se, at Bjærgning foretages under Politiets Ledelse, naar ikke Skipperen eller den, der har Befaling om Bord, mener at kunne undvære det Offentliges Bistand og mener selv at kunne arrangere gennem Kontrakt det fornødne til Bjærgningen. Men hvor der saaledes foreligger en kontraktmæssig Afstale om Bjærgningshjælp, er det jo selvfølgelig, at man ikke i Loven kan foreskrive noget angaaende Betalingsvilkårene. Det maa være vedkommendes Sag, naar de slutte Kontrakt med Skipperen eller anden Mand paa dennes Begne, da at sørge for, at det fornødne bliver vedtaget ved denne Kontrakt. Man kan ikke gaa videre, end man har gjort i Endringsforslaget til § 18, nemlig at tillægge dem dobbelt Bjærgelod ved de Bjærgninger, der ere skete under Politiets Ledelse.

J. C. Christensen: Ved anden Behandling havde et Mindretal stillet et Endringsforslag til § 1 om, at den Ret, som Lovforslaget tillægger Amtmanden, at han skal godkende Valget af Strandfogden for den private Forstrand, skulde gaa ud. Mindretallet gik ud fra, at her tillagdes der Administrationen en Ret, som den hidtil ikke havde haft, og at denne Rettighed let kunde komme til at gaa ud over den vedkommende private Forstrandsejer. Mindretallet gjorde sit for at saa Endringsforslaget vedtaget, men desværre blev det jo forkastet ved anden Behandling. Under disse Omstændigheder har Mindretallet ikke ment, at det var rigtigt atter at æste Tingets Afgørelse af denne Sag, da man forudsatte, at Tinget ikke i Løbet af de 14 Dage var kommen til en anden Anstuelse. Hvad det andet Punkt angaar, om den private Forstrandsejers Ret til med egne Folk at bjerge det Løst paa Stranden fra Havet opdyvne Gods, som kommer drivende ind uden levende Folks Medfølg, da tog Mindretallet Endringsforslaget tilbage ved anden Behandling, og det er nu lykkedes i Udvalget at enes om et Endringsforslag, som forhaabentlig vil værne den Ret, den private Forstrandsejer besidder og har besiddet i Aarhundreder. Det er det Endringsforslag, Udvalget har stillet under Nr. 3. — Hvad angaar Mindretallets Endringsforslag under Nr. 1, som nu blev anbefalet af den ærede Ordfører, skal jeg tillade mig her at gøre et Par Bemærkninger. Ved anden Behandling her i Tinget vedtoges det, at Sogneraadene skulde have en Indstillingsret ved Ansættelsen af Strandfogder. Flertallet af Udvalget havde den Gang stillet Forslag derom, og Flertallet af Folketinget sluttede sig hertil, i den Erkendelse at det gælder om at saa ikke alene saa dygtige og solide Strandfogder som muligt, men ogsaa at saa Strandfogder, som have deres Medborgeres ubelte Agtelse og Tillid. Det er jo saa, at de optræde som en Slags befuldmægtigede for Staten paa Stedet og i Tilfælde af Strandning have stor Myndighed samt kunne kommandere over de tilkommende Folk med Politimyndighed. Det gælder derfor ikke lidt om, at de vedkommende Strandfogder have deres Medborgeres Agtelse og Tillid, og det tror jeg lettere vil naas, naar de vedkommende kommunale Raad saa en saadan Indstillingsret. Det kommunale Raad paa Stedet kender langt anderledes de rette Mænd end Amtmanden og Politimesteren, thi disse bo i de allerfleste Tilfælde meget langt borte fra Stranden. Dette var vor Begrundelse af